

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Johanou Jandusovou ve věci

žalobkyně: **A. S.**, narozená X
státní příslušnost Indická republika
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Jezová
Jezová 1501, Bělá pod Bezdězem
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 5, Praha – Vysočany

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2026, č. j. OAM-1290/BE-BE01-VL15-Z2-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2026, č. j. OAM-1290/BE-BE01-VL15-Z2-2025, se zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 82 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Odůvodnění:*Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí*

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl o zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců podle §46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), tak, že prodloužil dobu zajištění žalobkyně do 27. 4. 2026 (dále „napadené rozhodnutí“). Podle soudu však zajištění žalobkyně nemůže pokračovat, a to pro rozpor s pravidly unijního práva.

Související skutkové okolnosti a napadené rozhodnutí

2. Žalobkyně byla dne 6. 11. 2025 kontrolována hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „cizinecká policie“) poté, co byl žalobkyni německými orgány odepřen vstup na území Německa. Žalobkyně nedisponovala žádným cestovním dokladem nebo oprávněním ke vstupu a pobytu na území České republiky a schengenského prostoru.
3. Během výslechu před cizineckou policií žalobkyně vypověděla, že přicestovala z Indie letecky do Srbska. V Srbsku jela spolu s dalšími cizinci autem do Brna, kde je řidič vysadil na nádraží. Žalobkyně poté pokračovala autobusem do Německa. V žalobkynině mobilním telefonu se nacházela fotografie rumunského víza platného do 5. 9. 2025. Žalobkyně potvrdila, že údaje ve vízu a fotografie byly její. Ve vízu ale bylo nesprávně uvedeno žalobkynino jméno (jako „S. S.“). Cizinecká policie žalobkyni konfrontovala s tím, že podle sdělení rumunských orgánů je žalobkynina pravá totožnost S. S., narozená dne X. Žalobkyně nevěděla, jak je to možné, jmenuje se A. S. a narodila se dne X.
4. Cizinecká policie následně uložila žalobkyni správní vyhoštění.
5. Žalobkyně se dne 10. 11. 2025 dostavila do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, kde písemně požádala o mezinárodní ochranu.
6. Žalovaný na základě informace od rumunské policie zjistil, že v rumunské cizinecké databázi nevystupuje žádná osoba pod identitou A. S., s datem narození dne X. Rumunské vízum č. X bylo vydáno na jméno S. S., občanku Indie, narozenou dne X v X, Indie. Vízum na 90 dní a platné od 1. 4. 2025 do 5. 9. 2025 bylo vydané za účelem zaměstnání. Podle rumunské databáze cizinců žalobkyně vstoupila na území Rumunska dne 31. 5. 2025 přes letiště Bukurešť-Otopeni.
7. Žalovaný informoval rumunské orgány o tom, že jsou na základě čl. 12 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) příslušné k posouzení žalobkyniny žádosti o mezinárodní ochranu. Rumunské orgány se svou příslušností a žalobkyniným přemístěním souhlasily dne 24. 11. 2025.
8. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 11. 11. 2025, č. j. OAM-1290/BE-BE01-VL15-Z-2025, žalobkyni „přezajistil“ podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to do 27. 2. 2026.
9. Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2025, č. j. OAM-1290/BE-BE01-D11-2025, žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Konstatoval, že žalobkyni bylo vydáno rumunské vízum s platností od 1. 4. 2025 do 5. 9. 2025. Žalovaný proto na žalobkyninu situaci aplikoval čl. 12 odst. 2 a 4 nařízení Dublin III. Podle zmíněných ustanovení určil, že by k posouzení žalobkyniny žádosti o mezinárodní ochranu mělo být příslušné Rumunsko. Rumunsko svou příslušnost také uznalo. Proti tomu se nicméně žalobkyně bránila žalobou Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

podanou ke zdejšímu soudu. Zdejší soud žalobě přiznal odkladný účinek. Rozsudkem ze dne 25. 2. 2026, č. j. 55 Az 14/2025-43, pak posledně označené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 26. 2. 2026.

10. Vzhledem k uvedenému žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil zajištění žalobkyně do 27. 4. 2026. Své rozhodnutí opřel o následující důvody. Žalobkyně pobývá na území ČR i EU neoprávněně minimálně od 6. 11. 2025, přičemž si je plně vědoma svého nelegálního pobytu.

Žalobkyni bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dne 9. 11. 2025 na dobu 5 let. O udělení mezinárodní ochrany žalobkyně požádala až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Žalobkyně dále uvedla, že na území se na území Rumunska nechce vrátit, že se tam necítí v bezpečí. V ČR nemá žádné rodinné vazby a nemá zde k nikomu vyživovací povinnost. V České republice dříve dlouhodobě nepobývala. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že se žalobkyně bude vyhýbat přemístění do příslušného státu či navrácení do vlasti. Též nelze předpokládat, že by žalobkyně respektovala zvláštní opatření dle zákona o azylu. Žalovaný zároveň konstatoval, že žalobkyně není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Je soběstačná a dle jejího projevu je schopna se orientovat v cizím prostředí a kontextu problematiky řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Žaloba a vyjádření žalovaného

11. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
12. Předně žalovaný dostatečně neposoudil, zda v případě žalobkyně existuje vážné nebezpečí útěku jako důvod pro její zajištění. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025-26, ze kterého vyplývá, že důvodnost domněnky, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění [§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu], je nutno při prodlužování zajištění vždy nově a individuálně posoudit podle skutkových okolností známých v době rozhodování, zejména s ohledem na zjištění učiněná v dosavadním řízení o žádosti. Nepostačuje pouhý odkaz na původní rozhodnutí o zajištění. Rozhodnutí o prodloužení doby zajištění tedy musí obsahovat konkrétní důvody, z nichž správní orgán dovozuje, že žádost byla nadále podána účelově, přičemž je třeba reflektovat, zda žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o možném pronásledování či vážné újmě. Absence takového odůvodnění činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Tyto závěry pak lze dle žalobkyně plně vztáhnout i na posuzovaný případ, kdy žalovaný žalobkyně zajištěna podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný nicméně v napadeném rozhodnutí uvádí v podstatě stejné skutečnosti jako v prvním rozhodnutí o zajištění: pobývá na území ČR i EU neoprávněně minimálně od 6. 11. 2025. Žalobkyně připouští, že tyto informace jsou pravdivé. Samy o sobě nicméně dle žalobkyně nijak neprokazují riziko vážného nebezpečí útěku. Nikterak z nich například nevyplývá, že by se žalobkyně v minulosti vyhnula provedení přemístění, pokusila se o útěk anebo vyjádřila úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, že by žalovaný zvažoval nějaké další okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit vážné nebezpečí útěku. Ze samotného faktu, že žalobkyně podala proti rozhodnutí o přemístění žalobu, nelze dovodit, že by rozhodnutí neměla v úmyslu respektovat. Podání žaloby je její právo. Soud nadto toto rozhodnutí zrušil. Žalobkyně v řízení naopak uvedla, že bude rozhodnutí o přemístění do Rumunska respektovat, pokud nebude mít k dispozici opravný prostředek.
13. Ve vztahu k závěrům o neuložení zvláštního opatření (striktně vzato nejde o odůvodnění k samotnému zajištění) pak žalovaný uvádí zcela nelogickou větu: „o neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenované svědčí její opakovaná neochota respektovat případné rozhodnutí správního orgánu nebo neoprávněné cestování napříč členskými státy EU se snahou dostat do Spolkové republiky Německo“. Takové tvrzení žalovaná rozporuje. Žádná opakovaná neochota ani nemohla nastat, neboť žádné opakované rozhodnutí ani nebylo vydáno. Zároveň není

srozumitelné, jaké rozhodnutí měla žalovaná vlastně na mysli a proč by mělo být případné. S tím, že se původně snažila dostat do Německa, žalobkyně souhlasí. Nicméně ani to samo o sobě nijak neprokazuje vážné nebezpečí útěku.

14. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. S žalobou nesouhlasí, přičemž má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný má za to, že posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobkyně a jejího dosavadního pobytu na území ČR, které jsou relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a dospěl k závěru, že je nutné ponechat ji v zajištění.

Posouzení žaloby krajským soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)], a to v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 7 zákona o azylu).
16. Soud proto přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě přitom rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
17. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022).
18. Stěžejní podmínkou zákonnosti zajištění cizince je, že zajištění sleduje určitý účel a že naplnění tohoto účelu je reálné. Dále musí existovat konkrétní zákonem stanovený důvod pro zajištění cizince. Zajištění musí být rovněž nezbytné (nepostačuje mírnější donucovací opatření) a přiměřené (z hlediska své délky). Přitom je nutné, aby správní orgány v průběhu zajištění s náležitou pečlivostí zkoumaly, zda důvody zajištění trvají (viz čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III).
19. Nařízení Dublin III zároveň stanoví poměrně přísná pravidla pro omezení svobody cizince, o jehož předání do jiného členského státu se vede řízení. Pouhé nedodržení administrativních povinností v podobě respektování konkrétních lhůt pro jednotlivé procesní úkony pak automaticky vede k tomu, že v zajištění cizince není možné pokračovat.
20. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že zajištění žalobkyně odporuje pravidlům, která pro možnou délku zajištění plynou z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.
21. Nařízení Dublin III výslovně nestanoví maximální přípustnou dobu trvání zajištění cizince. V prvním pododstavci čl. 28 odst. 3 pouze obecně říká, že zajištění musí být co nejkratší. A nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k provedení požadovaných správních řízení do doby přemístění do příslušného státu.
22. V dalších pododstavcích pak stanovuje konkrétní lhůty, ve kterých musí příslušný orgán členského státu uskutečnit jednotlivé úkony vedoucí k přemístění. Lhůta pro předložení

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tuto odpověď musí dostat do dvou týdnů od obdržení žádosti. Nedostane-li ji v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno. To má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

23. Podle třetího pododstavce se přemístění zajištěného cizince z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a (1) nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo (2) od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.
24. Citovaná ustanovení nařízení Dublin III vyložil Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 10. 5. 2024, č. j. 41 A 10/2024-30, tak, že pokud v průběhu zajištění cizince za účelem jeho předání soud zruší „dublinké“ rozhodnutí Ministerstva vnitra o předání do příslušného členského státu, šestitýdenní lhůta k realizaci přemístění podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III se právní mocí zrušujícího rozsudku znovu nerozběhne a následně se ani nepřerušuje případným podáním další žaloby. Počátek běhu této lhůty se v tomto případě bude znovu vázat na vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu.
25. Krajský soud v Brně tyto závěry opřel o judikaturu Soudního dvora Evropské unie (zejména o rozsudek ze dne 13. 9. 2017 ve věci C-60/16, Mohammad Khir Amayry proti Migrationsverket, bod 55), z níž vyplývá, že smyslem a účelem šestitýdenní lhůty a odložení počátku jejího běhu na skončení odkladného účinku opravného prostředku podaného proti rozhodnutí o přemístění je to, aby měl příslušný státní orgán dostatek prostoru k realizaci samotného přemístění poté, co odpadne i poslední překážka, která tomuto přemístění brání.
26. Počátek běhu šestitýdenní lhůty se tedy vždy váže na odpadnutí konkrétní překážky bránící přemístění. První z nich je moment vyhovění žádosti o převzetí či přijetí cizince zpět ze strany jiného členského státu. A druhou je pak trvající odkladný účinek opravného prostředku. Pokud ovšem soud zruší rozhodnutí o předání a ministerstvo kvůli tomu musí vydat nové rozhodnutí, pak nelze dovodit, že by se právní mocí rozsudku soudu znovu rozběhla ona šestitýdenní lhůta, jejíž běh by se dokonce opětovně přerušoval případným podáním žaloby s návrhem na odklad, a to s ohledem na výše uvedený smysl a účel šestitýdenní lhůty. Právní mocí takového rozsudku totiž nedochází k odpadnutí překážky přemístění. Ta naopak vzniká. Řízení o přemístění se vrací do své dřívější fáze a o přemístění je třeba znovu rozhodnout. Pak není jiné řešení, než že se uplatní první varianta plynoucí z třetího pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Počátek běhu šestitýdenní lhůty lze v takovém případě vázat pouze na akceptaci dožádaného státu.
27. Soud se z výše předestřeným výkladem článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III ztotožňuje.
28. Soud si uvědomuje, že tento výklad je velmi přísný. Podá-li totiž cizinec proti rozhodnutí o přemístění úspěšnou žalobu, pak už prakticky není možné šestitýdenní lhůtu běžící od akceptace stihnout. Jednou z příčin je i procesní nastavení soudního přezkumu rozhodnutí o předání.
29. Jiný (jazykový) výklad článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III nicméně dle soudu nepřichází v úvahu, a to s ohledem na význam práva na osobní svobodu, které je zde ve hře. Při

jazykovém výkladu předmětného ustanovení by bylo možné opakovaně ponechat cizince v zajištění z důvodu, že rozhodnutí správního orgánu o předání bylo zrušeno v rámci soudního přezkumu. Celková doba omezení jeho osobní svobody by pak mohla trvat nepřiměřeně dlouho. A to pouze v důsledku pochybení správního orgánu při vydávání rozhodnutí o předání, které musel korigovat soud.

30. Ve výše označeném rozsudku Mohammad Khir Amayry Soudní dvůr připomněl, že čtvrtý odstavec čl. 28 nařízení Dublin III ukládá členským státům povinnost dodržet ustanovení přijímací směrnice (směrnice 2013/33/EU). Ta upravuje zajištění a související záruky u žadatelů o mezinárodní ochranu. Zejména jde o čl. 9 odst. 1 této směrnice, z něhož vyplývá, že správní řízení týkající se důvodů zajištění musí být vedena s náležitou péčí (viz bod 42 citovaného rozsudku). Toto ustanovení zároveň stanoví, že „[z]poždění, k nimž dojde během správních řízení a jež nejsou zaviněna žadatelem, nemohou být důvodem pro to, aby byl žadatel nadále zajištěn.“ Podle Soudního dvora „je tak na příslušném orgánu, aby pod dohledem vnitrostátních soudů vedl řízení o přemístění náležitě a neprodlužoval zajištění na dobu přesahující čas nezbytný pro toto řízení, který se posuzuje s ohledem na konkrétní požadavky uvedeného řízení v každém jednotlivém případě.“ (viz bod 44 rozsudku Mohammad Khir Amayry).
31. Výše zmíněný čl. 9 odst. 1 přijímací směrnice a navazující judikatura Soudního dvora (viz také rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 16. 2. 2016 ve věci C-601/15 PPU, J. N. v. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie) jsou vlastně jen promítnutím dlouholeté judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech, který se tu též použije. Podle štrasburské judikatury jakékoli zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) bude zákonné pouze po dobu, po kterou probíhá řízení o vyhoštění či předání. Pokud se takové řízení nebude vést s náležitou pečlivostí, zajištění tím přestane být přípustné (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 5. 2016 ve věci J. N. proti Spojenému království, stížnost č. 37289/12, § 82 a tam citovanou judikaturu).
32. V případě žalobkyně je přitom zřejmé, že žalovaný v řízení o přemístění nepostupoval pečlivě. Jeho rozhodnutí musel zrušit soud. K prodloužení zajištění žalobkyně pak žalovaný musel přistoupit pouze v důsledku svého vadného postupu. To ale podle soudu odporuje smyslu čl. 9 odst. 1 přijímací směrnice, čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech, jakož i čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Cizinec jednoduše nemůže na nezákonný postup správního orgánu doplatit omezením vlastní svobody.
33. Čtvrtý pododstavec čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III pak jednoznačně stanoví, že po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů) již nelze cizince dále zajišťovat.
34. To se přesně ve světle výše popsaného výkladu stalo v případě žalobkyně. K akceptaci ze strany Rumunska jako dožádaného státu v posuzovaném případě došlo dne 24. 11. 2025. Šestitýdenní lhůta pro další možné zajištění žalobkyně tedy ve výsledku uplynula dne 5. 12. 2025. Napadené rozhodnutí, kterým žalovaný za daných okolností zajištění žalobkyně prodloužil, je tedy nezákonné. Zajištění žalobkyně by žalovaný měl neprodleně ukončit.
35. Pro úplnost soud konečně konstatuje, že i pokud by vyložil ustanovení nařízení Dublin III doslovně, je třeba konstatovat, že šestitýdenní lhůty od právní moci zrušujícího rozsudku by uběhla dne 9. 4. 2026 (tj. v den vyhlášení tohoto rozsudku). Prodloužení zajištění žalobkyně napadeným rozhodnutím až do 27. 4. 2026 tedy i při takovém výkladu odporuje

ustanovením unijního práva.

36. S ohledem na uvedený důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného soud považuje za nadbytečné zabývat se ostatními žalobními námitkami.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že zajištění žalobkyně je nezákonné. Odporuje čl. 9 odst. 1 přijímací směrnice ve spojení s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.
38. Pro úplnost soud dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nablížit, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“ Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.
39. V této souvislosti je nutno důrazně upozornit na § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu, podle něhož musí být zajištění podle zákon o azylu „bez zbytečného odkladu bez rozhodnutí ukončeno, rozhodne-li soud o zrušení rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby trvání zajištění (...)“.
40. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni náleží náhrada hotových výdajů za poštovní služby ve výši 82 Kč. Odměnu za zastupování žalobkyně k náhradě procesně neúspěšnému žalovanému nelze uložit, neboť žalobkynina zástupkyně nevykovává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. dubna 2026

Johana Jandusová v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.